

[Jørgen Jensen]

tidligere hørt fra venstre, at arbejderne havde det egentlig godt i dag, så der var ikke så megen grund til hverken at strejke eller at foretage sig noget af det, man kalder for ulovligt, så jeg forstår egentlig godt, at man nu erkender, at det ikke rigtig holder længe, og derfor skal man være selvstændig for at kunne holde ud at leve.

Jeg vil også godt sige lidt om den problemstilling, at de store investeringer, som nu skal finde sted på grund af udlandslån, går til de større virksomheder. Ja men skal man nu ikke erkende, at den nuværende krise med 200.000 arbejdsløse, med vanskeligheder bl. a. også for de småhandlende og den mindre industri netop skyldes den frihed til at anvende og investere kapital dér, hvor det er mest profitgivende uden kontrol eller styring fra samfundets side, altså alt det, som venstre også tidligere har forsvaret.

Derfor må jeg sige, at tager vi kun overskrifterne til de 8 punkter, man har stillet op fra venstres side, er vi da enige om, at der på alle områder burde foretages noget her fra folketingets side, men når man læser nede under overskrifterne, må jeg erkende, at vi er meget uenige med venstre i den måde, man vil løse de problemer på, som skjuler sig under overskrifterne. Derfor ser jeg alene disse overskrifter som et forsøg på at sikre nye tilskud til erhvervslivet, altså de mindre virksomheder. Man skal bare erkende, at de mindre virksomheder ikke er enkeltstående, men at mange af dem direkte er repræsentanter for storindustrien og storkapitalen. Det eksisterer også i den mindre industri i Danmark i dag.

Men som det også fremgår af handelsministerens bemærkninger, er der ikke mindst gennem de senere år gennemført en række støtteordninger for arbejdsgiverne, og de er betalt først og fremmest af arbejderne gennem tilbageholdenhed, gennem øgede skattebyrder og afgifter. Jeg skal ikke nævne den lange række af områder, som ministeren har peget på. Men ud over de af handelsministeren opgivne kunne nævnes indgrebene i overenskomstsituationen med begrænsning af arbejdernes økonomiske og sociale krav over for arbejdsgiverne, og det er jo slet ikke så få, hvis man skulle tage alle dem op.

Indgreb i dyrtidsreguleringen er vel egentlig noget for sig selv; det fritager arbejdsgiverne for at betale selv en begrænset erstat-

ning for de prisstigninger, som finder sted. Men samtidig ser vi også, at dette indgreb netop viser indkomstpolitikens selvmodsigende virkning. Den betyder samtidig en forbrugsbegrænsning, og derfor rammer denne besparelse for arbejdsgiverne netop tilbage på de småhandlende, på den mindre industri, som vi skulle diskutere i dag.

Der har også været talt om uddannelsesmulighederne, og det er egentlig et af de få punkter, jeg vil tage op fra venstres plan. Det kunne her have været på sin plads at erindre om det knæfald, som man ikke mindst fra venstres side fik presset igennem, da vi diskuterede EFG-uddannelsen. Her var det spørgsmålet om at forhindre, at man også fik en almindende uddannelse sammen med en faglig uddannelse; og skulle man tale om noget, som var nødvendigt for, at man kunne sikre, at også håndværkeren og den mindre erhvervsdrivende kunne klare sine problemer, var det vel netop, at de samtidig med en håndværksmæssig uddannelse også fik en almen uddannelse, således at de var i stand til at løse de problemer, der rejste sig for dem, når de skulle skabe en mindre virksomhed. Men dengang ville man ikke lytte, da sagde man, at det eneste saliggørende var, at man sikrede, at de mindre virksomheder fik mulighed for billig arbejdskraft. Det var det, der var fremme, da vi diskuterede EFG-uddannelsen, som man fik ødelagt, da man sagde, at der ikke skulle betales for basisåret, og at man ikke ville garantere praktikpladser.

Jeg tror altså, at man skal være forsigtig med at trække den slags ting frem, for det er den modsatte politik, man har ført herinde igennem sin indsats.

Det virker også på mig noget selvmodsigende med den interesse, der er fra venstres side, for, at den mindre industri kunne få andel i ATP-pengene. Det skal understreges, at det er lønmodtagernes penge, og det skal også siges, at det er penge, der er samlet sammen gennem en tvangsopsparing, som er vedtaget her i folketinget. Ikke mindst ved den sidste opsparing, som hænger sammen med dyrtidsindgrebet, er der givet garanti for, at det er arbejdernes penge, og at det alene er dem, som skal bestemte, hvorledes de skal bruges. Men det betyder vel, at venstre ikke har så meget imod penge fra en central fond opsparet af arbejderne, når pen-